

El carrer, buit de gent i ple de cotxes aparcats, il·luminat per fanals amb llum groguenca, pateix d'icterícia. Tota la ciutat és groga, de nit. Potser l'han comprada els japonesos.

La casa, enmig d'una filera d'edificis, resta en silenci, amb la façana sòbria de maons vermells, amb més finestres i balconades que no pas murs. Fa quatre dies que li han rentat la cara. Fa goig.

A les dues de la matinada, el silenci és relatiu. El camió de les escombraries recull les deixalles dels contenidors i les tritura sorollosament, tallant el pas. El carrer és estret perquè hi ha vehicles aparcats a totes dues bandes. Un cotxe que vol passar toca la botzina inútilment. El camió no es mou ni es mourà fins que acabi i embussi l'altra cantonada.

El bar és tancat i la discoteca només obre divendres i dissabtes.

És de nit i, teòricament, tothom dorm. Però això no és cert. En alguns habitatges hi ha ulls oberts de veïns que no poden dormir a causa de l'insomni, desvetllaments transitoris, preocupacions de feina, malalties corporals, temors, odis, enveges, frustracions...

Cada domicili és un misteri. Mai no se sap què hi passa, quan es tanca la porta. És un món a part. A través de les parets se senten remors apaivagades, esmorteïdes, com si fossin murmuris d'ànimes en pena.

Ningú no coneix ningú encara que el vegi i el tracti cada dia. Potser el teu veí és un assassí o té contactes amb éssers misteriosos, o viola la seva filla o maltracta la seva dona, o és un bonifaci que un mal dia diu prou. Què en sabem?

Cada edifici és com un continent d'estats. Cada pis, un estat federal. Cada habitacle, una autonomia dins l'estat vivencial de la casa. Un xic complicat.

Tenen lleis d'habitatge, despeses, obligacions comunes, però no es poden veure els uns als altres, com en un país normal. Hi ha sotragades, embolics, discussions, enveges, rancúnies, simpaties... Són ètnies distintes.

Cada ésser humà desitja un món propi. Hi ha massa gent per a tants mons.

Però, des de l'exterior, tot aquest embalum ve definit com a comunitat de veïns. Entrem-hi.

Passa, passa, no et quedis a la porta. Ets a casa teva.